

Head asjad siin elus tulevad ise meie juurde, neid ei maksa tulistvalu taga ajada. Kui ei tule, polegi vaja, ütleb Katrin Karisma.

FOTOD: JAANUS LENSMENT

Mida peale kohvikupidamise teete?

Ma olen ju näitleja! Pidin koos Hanna-Liina Vösa, Lauri Liivi, Reigo Tamme ja Johan Randverega tegema Georg Otsa juubeli puhul üht projekti, aga see jäi koroonatõttu ära.

Olen Otsaga ju koos mänginud. Käisime 1971. aastal Moskvas Estonia teatriga gastrollil, mängisime tükki „Mees La Manchast“. Siis nägin, kui populaarne see mees on – ta ei saanud öhtul teatrist välja, sest mass oli ümber. Kuna meil oli kokkupuuteid olnud, kutsuti mind ka tema juubelile pühendatud kontserti vedama. Sügisel tahame selle ikkagi ära teha.

7. juulist hakkame Vana Baskini teatriga uuesti mängima tükki „Metsas ei kuule su karjumist keegi“. Olin hirmul, et koroonanõuete tõttu ei saagi seda enam mängida, aga nüüd ehk juba saab. Siin Laulasmaal on seitse etendust ja edasi mängime üle Eesti.

Kui palju tuleb teie vanuses tööd otsida? Või leiab töö teid ise üles?

Olen ühe korra elus tööd küsinud! Estonias töötades lugesin seinalt käskkirja uue rolli kohta lavastuses „Mees La Manchast“ ja nägin, et mulle on antud ainult pisike osa.

Läksin lavastaja Sulev Nõmmiku juurde: „Olen noor diplomeeritud näitleja, miks mul ainult kaks rida on?“ Nõmmik vaatas mulle otsa ja küsis vastu: „Kas sa peasa ei taha teha?“ Muidugi tahtsin! Olin väga õnnelik, et nii julge olin! ▶